

Még belegondolni is... gyönyörű

A magyar férfi kézilabda-válogatott kiesés helyett menetelésbe kezdett az Európa-bajnokságon

● A halálcsoportban eredetileg biztos kiesőnek számító magyar férfi kézilabda-válogatott minden előzetes várakozást felülmúlva teljesít. Csoportjából továbbjutva jelenleg még arra is van esélye, hogy elődöntőt játsszon. Ki állíthatja meg Bánhidi Bencééket?

SOMOGYI BOTOND

„Három meccs, három vereség.” „Nincs elvárás, de féltő, hogy azt is sikerül majd alulmúlni.” „Az Eb-serlegért 23 csapat fog harcba szállni, és a magyarok.” „Meccseinken csak 0-0-nál lesz szoros eredmény.” Íme néhány vélemény arról, mit gondoltak az osztrák-svéd-norvég rendezésű kézilabda-Eb előtt a szurkolók. Mert ne áltassuk magunkat: valószínűleg senki sem gondolta, hogy a halálcsoportból nemhogy nem esünk ki, de megnyerjük és maximális pontszámmal kerülünk a középdöntőbe. És itt nemcsak a néha elfogult, máskor – az előző jó néhány világbajnokságon mutatott gyenge játék és eredménytelenség miatt – túl

Mikler Roland hatékony védési mutatója (30%, 140 lövésből 42 védés) is szükséges a magyar csapat szárnyalásához

szigorúan kritizáló drukkerekre gondolok, hanem a szakmára is. Nem tudok arról, hogy bárki is azt mondta volna a magyar kézilabda szakmai prérijén: esélyünk lesz meccseket nyerni. Még az egyik magyarországi szakportál is azt írta: a sportág történetében most volt a legcsekélyebb elvárás a gárdával szemben. Hosszú

Bánhidi Bence a magyar csapat sztárja, beállósággal 24 gólt szerzett eddigi öt meccsén

FOTÓK: MKSZ/KOVÁCS ANIKÓ

évek után ezért is történt meg, hogy a Magyar Kézilabda-szövetség ezúttal semmilyen célt nem fogalmazott meg a nemzeti csapat számára.

Másokkal együtt biztos voltam benne, hogy Szita Zoliék a csoportmérkőzések után utaznak haza. Az oroszok elleni egygólos győzelem után még arra gondoltam, hogy – bár más csapattal és edzővel ugyan, de – a selejtezőben sem kaptunk ki tőlük, ismerjük a stílusukat, és első összecsapás lévén megleptük őket.

felszívták magukat, a skandinávok pedig lebecsültek minket. De érzem, azért ennél sokkal többről van szó. Az izlandi meccs után viszont már egyszerűen nem találtam a szavakat. Utoljára akkor néztem ilyen extázisban férfi kézilabdameccset, amikor a 2012-es londoni olimpián a negyeddöntőben többszöri hosszabítás után tudtunk nyerni – érdekes módon ugyancsak az izlandiak ellen.

Palmarssonék legyőzésére egyébként az azt megelőző két meccs eredményének ismeretében sem számítottam. De lefújás után kénytelen voltam azt mondani: itt nem csak a szerencse, a fi atalság, az esélytelenek nyugalma, az alábecsültség, a küzdeni akarás, a csapatszellem, a csak azért is megmutatjuk, mit tudunk érzése játszott főszerepet. Hanem bizonyos szinten a tudás is. Még akkor is, ha az egyik legfiatalabb csapattal utaztunk ki az Európa-bajnokságra (Hahó, Kim Rasmussen, Klujber Katrin és társai!).

Persze tudom, ettől a csapattól most nem várható el, hogy döntőt nyerjen. De hát az is lenyűgöző teljesítmény volt, ahogy kiharcolta a továbbjutást. Ahogy a szakmai stáb felkészítette a fiúkat – fizikai, taktikai és természetesen pszichikai szempontból is. Nyilván itt nem elsősorban Gulyás Istvánra gondolok, aki az egyik időkerés végén Chema Rodriguez útmutatásait követően valami olyasmit fűzött hozzá, hogy: jó volt fiúk, csak így tovább! Hanem a Nagy Laci által a csapathoz vitt egykori spanyol kiválóságra, aki azt is bebizonyította, hogy nem a nyelv a legfontosabb (emlékezhetünk

ugyanis, Csoknyai kinevezése után egy-két játékos annak örvendett, hogy időkerések során magyarul hallgatják majd a taktikai elemeket). És azt is, hogy motivátornak sem utolsó, hiszen az izlandi meccs után a következőket mondta az öltözőben: „Erre a pillanatra egész életetekben emlékezni fogtok. Régóta kézilabdázom, de ilyen, mint a mai, nagyon ritkán történik. Amit ti itt létrehoztatok, nagyon nehéz találni, és pont emiatt nyertetek ma. Mindig emlékezzetek erre a napra! Köszönöm, hogy itt lehetek veletek.”

A fiúknak pedig nem sokat kellett várniuk ahhoz, hogy emlékezzenek. Mert bár a sokkal esélyesebb norvégok átszaladtak a cseréket (Ubornyák, Tóth, Fekete) is bevető magyarokon, a szlovénok elleni mérkőzés ismét az izlandi összecsapást idézte. Az első játékrészbéli három-négygólos hátrány után a második félidőt pazar teljesítményüknek köszönhetően ismét Bánhidiék nyerték. Úgy, hogy szünetben „megemlékeztek” az izlandiak elleni csodáról.

És ahogy mondani szokták, évés közben jön meg az étvágy. Erre a hét-re ugyanis már nemcsak a szurkolóknak szállt (el?) messze a képzeletük – már ami a válogatott helyezését illeti –, hanem a játékosoknak is megjött az étvágyuk. Az önbizalmat ezúttal hagyjuk, hiszen az szinte meccsről meccsre nő, és remélhetőleg nem lesz túl nagy a torna végéig. Szóval megjött az étvágy, és ennek a szlovének elleni mérkőzés utolsó tíz percében szárnyaló Ligetvári is hangot adott. „Meg akartuk mutatni a norvégok elleni botlás után, milyen jó ez a

magyar csapat. Az önbizalommal nekem sosincs gondom, ezt tettem a norvégok ellen is. Úgy voltam vele, mért ne próbálnám meg, ha hagynak? Aztán újra meg újra, és mindig bement. Nem tudom, hol lesz az álomnak vége, de ha már itt vagyunk az olimpiai selejtező kapujában, akkor lépünk is be rajta! Sőt, ha ennyi mindent megtettünk azért, hogy a csapat idáig eljusson, akkor inkább be kéne rúgni azt az ajtót!” – nyilatkozta Ligetvári, aki a Veszprémtől azért igazolt el Spanyolországba, hogy több játéklehetőséghez jusson. Nos, úgy tűnik, nem döntött rosszul.

És hogy hol fog megállni a Nagy Laci és Gulyás István által menedzselte, Chema Rodriguez által felkészített együttes? Nehéz megjósolni. Ha a ma esti mérkőzésen sikerül legyőzni a skandináv közönség előtt játszó, két évvel ezelőtt döntős svédet, a következő összecsapáson pedig az ugyancsak bravúrokat halmozó portugálokat, akkor Balogh Zsolték már az elődöntőben érezhetik magukat. Ha nem sikerül, mégsem kell elszomorodni, hiszen a válogatott a legvakmerőbb szurkolók álmát is túlteljesítette.

A kérdés ezek után csak ez: mi lesz, ha a felépülések után visszatér a csapatba Lékai, Juhász Ádám és Bodó Ricsi? Még belegondolni is... gyönyörű. Bizakodásra tehát van okunk. És csak remélni tudjuk, hogy a következő két év a folyamatos csapatépítésről szól majd. Hogy a 2022-es, hazai rendezésű Európa-bajnokságon ismét meglepetést tudjunk okozni. Ami akkor már nem is lenne meglepetés.